

Τὴν προπαραελθοῦσαν Παρασκευὴν ὑπὸ τοῦ Θιάσου τοῦ κ. Θωμᾶ Οἰκονόμου ἐδόθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου (πρῶην Βασιλικῆς) ἡ παράστασις τοῦ ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Θ. Οἰκονόμου σκηνοθετηθέντος νατουραλιστικοῦ ἔργου τοῦ Λίμ. Ζολᾶ κ. «Τερέζα Ρακέν».

Ἡ «Τερέζα Ρακέν» ὅπως διεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Θωμ. Οἰκονόμου δὲν ἔχει κανὲν κοινὸν γνώρισμα μὲ τὴν «Τερέζα Ρακέν» τοῦ Ζολᾶ εἰμὴ μόνον τὴν ταυτότητα τῶν ὀνομάτων τῶν ἐν αὐτῇ δρώντων προσώπων. Ἡ σκηνοθεσία ἀτυχῆς ἐν πολλοῖς π.χ. τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως εὐρίσκει τὰ δρώντα πρόσωπα παίρνοντα τσαΐ στὴν σοφίτα τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς κυρίας Ρακέν, ἡ δευτέρα πράξις ἀρχίζει καὶ τοὺς ξαναβρίσκομεν ἐξακολουθοῦντας νὰ πίνουν τσαΐ στὰς ἰδίας θέσεις,

Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Οἰκονόμου ἀρέσκειται εἰς τὴν μετὰ διαρκείας τεϊποσίαν.— ἴσως ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν τεϊοποτικῶν συγκεντρώσεων.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸν κ. Οἰκονόμου ἐπιθυμοῦντα νὰ πίνῃ διαρκῶς τσαΐ καὶ ἄς παρατηρήσωμεν εἰς τὸν μαίτρο, τὸν θιασάρχην κ. Οἰκονόμου, πῶς ἐπέτρεψε νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλον τῆς Τερέζας Ρακέν ἡ Δ/ις Ἀδάμ.

Δι' ὄνομα Θεοῦ κ. Οἰκονόμου τί ἐπάθατε; εἰσθε σεῖς ὁ ὑπέροχος ἐρμηνευτὴς τοῦ Σαίξπερ, σεῖς ὁ ἐνσαρκῶνων ἄλλοτε τοὺς ἥρωας τοῦ Ἴψεν, σεῖς τέλος ὁ ὑπεραμνόμενος τῆς τέχνης;

Ἀρχίζομεν νὰ μὴ σᾶς ἀναγνωρίζομεν, μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ὁ καλλιτέχνης κ. Οἰκονόμου μεταβλήθεις εἰς θιασάρχην θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἀκοσμίαν τῆς Τερέζας—Δ)ίδος Ἀδάμ.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ ἡ ἰδία Δ)ις Ἀδάμ θὰ διερωτᾶται διατὶ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου νὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ νὰ ὑποδυθῇ τὴν Τερέζαν Ρακέν, τὴν μέχρι παραφροσύνης φιλήδονον γυναῖκα— ὅπως τοῦλάχιστον τὴν ἠθέλησεν ὁ Ζολᾶ—ἐνῶ οὐδὲ κἂν ἀνεκτὴ εἰς ρόλους ὑπηρετίας εἶναι καθ' ἡμᾶς.

Τῇ συνιστῶμεν νὰ παραιτηθῇ τοῦ θεάτρου καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἄλλην ἐργασίαν πρὸς ὄφελος καὶ αὐτῆς ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς τοῦ θεάτρου. Ἡ ἐμφάνισις τῆς, ἡ φωνὴ τῆς καὶ γενικῶς ἡ καθ' εὐφημισμὸν μόνον ὑπόκρισις τῆς, ἦτο ἀκοσμία καὶ ἀντιασθητικότης, τὴν ὁποίαν δὲν ὀφείλει τίποτε ὁ θεατριζόμενος κόσμος νὰ ὑφίσταται,

Ἡ κ. Ἰωάννου ὡς κυρία Ρακέν ἀρκετὰ καλὴ καὶ μελετημένη.

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Σαραντίδης καὶ Βερώνης ὡς Γκριβὲ καὶ Μισσῶ καλοί.

Ἡ Δις Βερώνη ὡς ἀνεπιὰ τοῦ κ. Μισσῶ ὑπεκρίθη μὲ τόσην φυσικότητα καὶ χάριν, ὥστε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔχει ὅλα τὰ ἐφόδια νὰ κρατήσῃ πολὺ σβαρωτέρους ρόλους.

Ὁ κ. Ἰωάννου ὡς Λορὰν κατέβαλε προσπαθείας νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὸν ρόλον του, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ τὸν τύπον ποὺ ἠθέλησεν ὁ Ζολᾶ πάντως ὡς προσπάθεια, εἶναι ἀξιέπαινος.

Τέλος παρακαλοῦμεν τὸν κ. Οἰκονόμου ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ σπεύδῃ νὰ δημιουργῇ πρωταγωνιστρίας εἰς βάρους τοῦ Ἑλλην. Θεάτρου μόνον διότι εἶναι γυναῖκες, ἀλλὰ ἄς λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του ὅτι τὸ Θέατρον δὲν ἔχει ἀνάγκην γυναικῶν ἀλλὰ ἀρτιστῶν.